

Elaine

© MC Kleuver
2016

www.mckleuver.wordpress.com

1: Elaine, Het Strand

Op een achterliggend weggetje gaat langzaam de zon onder. De hemel begint te verkleuren en de vogels trekken op om hun nachtparadijsje te vinden. Het is rustig op straat, behalve dan de tractor die ongeveer een voetbalveld verder de weg oversteekt, richting de stalling. Een paar koeien loeien en een paar schapen beginnen naar elkaar te blaten. Een aantal auto's scheuren zo hard over de weggetjes dat ze bijna uit de bocht vliegen. Gelukkig gaat het goed. De wind laat een paar blaadjes over de weg ritselen en dan is het ineens weer stil. Zo stil. Dat kan niet goed zijn.

Wanneer de zon bijna onder is, komt er een jonge meid van bijna achttien jaar aangereden op een fiets. Ze fiets uit alle macht, alsof er iets is dat haar achtervolgt. De lantaarnpalen flikkeren langzaam aan, waardoor het meisje haar schaduw wordt weerkaatst op de grond. Boos fietst Elaine met ferme passen door. Een paar keer wordt ze ingehaald door auto's, maar verder ziet ze niemand. De achttienjarige fietst het terrein op van een recreatieplas en kijkt goed uit haar ogen. Het hart van Elaine bonst in haar keel. Ze is nerveus en haar handen trillen lichtjes.

Elaine haar handen worden rood van het stuur. Ze buigt tussen de weggetjes door naar links en naar de andere kant. In haar hoofd is ze zich aan het bedenken of ze niets is vergeten mee te nemen. Op de tast volgt ze het fietspad dat om een donker, zwart meer heenloopt. Ze komt langs een hutje waar enkele toiletten zijn gesitueerd en ziet een klein lichtpuntje branden boven een deur. Snel kijkt ze om als ze een geluid hoort dat uit de richting van het meer komt. Een vogeltje piept met een schril, hoog geluid. Elaine gunt het geen blik waardig.

De jongedame gooit zichzelf met een zwiep van de fiets af. Wanneer ze op de grond staat, hoort ze met een klap de fiets op het zand vallen. Elaine gaat in kleermakerszit op het strand zitten en woelt met haar handen door het zand. De rugzak zit nog met haakjes vast aan haar rug. Ze maakt het los en pakt de tas snel vast en drukt het tegen zich aan. Dit is alles wat ze meeheeft. Ze maakt de eerste rits open en gooit een aantal houten, kurkdroge blokjes voor haar voeten neer. Even later klinkt het gerinkel van een doosje lucifers en van papier dat tegen elkaar schuift. Een klein vlammetje verlicht het gezicht van Elaine. Haar ogen zo blauw als de lichtste zee en haar haar zo blond. De houtjes lichtten langzaam oranje op en het strand wordt nog iets meer verlicht. Even later heeft Elaine het voor elkaar om een redelijk vuurtje op het strand te hebben gemaakt.

De nagels van Elaine zijn zwart. Ze probeert het eraf te krabben, maar dat geeft weinig resultaat. Geruisloos rits ze de tweede rits van de tas open en haalt er een klein mesje uit. Langzaam, maar zeker, zaagt Elaine één van haar lange, opgezette nagels eraf en laat het roerloos in het zand liggen. Van haar middelvinger schraapt ze een beetje nagel af. Elaine's handen zijn koud en stijf. Sloom krast ze een deel van haar volgende nagel er ook af, totdat er een klein laagje overblijft. Na haar beide duimnagels eraf te hebben gezaagd en de andere nagels te hebben weggekrast, staat Elaine op. Een brandend gevoel kenmerkt nu haar nagels. Ze probeert haar nagels tegen elkaar te drukken, maar tevergeefs.

De jonge vrouw drukt haar handen tegen haar slapen aan en schudt met haar hoofd. 'Nee, nee, nee. Ik moet door, maar ik wil nog één keer genieten. Eén keer.' Elaine's hand schiet naar voren om de rugzak te pakken. De rits gaat door het trillen van haar hand een beetje lastig open, maar wanneer ze hem open heeft,

klinkt er een diepe zucht. Elaine haalt een met folie bedekt pakje uit de tas en vouwt het schuddend open. Het pakje bevat een appel met suiker en rozijntjes en in een ander verfrommeld pakje zit een koude pannenkoek. Elaine schuifelt dichterbij het vuur. Ze frommelt de pakketjes weer in elkaar en legt ze tegen het vuur aan. Zodat de vlammen de ingrediënten lekker kunnen opwarmen. Na ongeveer vijf minuten handen warmen trapt Elaine met haar schoenen in het vuur. De pakketjes rollen eruit. Elaine wacht nog een paar tellen en maakt daarna het verfrommelde rolletje open waar de pannenkoek in zit. Het nu half aangebrande voedsel is warm genoeg om te kunnen opeten. Met kleine muizenhapjes breekt Elaine stukjes af en stopt het gretig in haar mond. Vervolgens pakt ze de appel voorzichtig op, zodat het niet in het zand kan vallen. Dat zou zonde zijn. Voorzichtig bijt ze een stukje van de warme appel af en veegt met haar vinger een beetje suiker en rozijntjes erbij.

Zachtjes begint Elaine te lispelen. ‘Nee, ik wil niet meer. Nee, ik wil niet meer. Laat me gaan.’ De achttienjarige gooit het aluminiumfolie in het vuur, dat vrijwel direct weg schroeit. Tranen biggelen over d’r wangen. Ze gaat verder met prevelen. ‘Stop Elaine, stop.’ Haar hartslag is opgeschroefd, haar tranen stromen met steeds grotere druppels op haar spijkerbroek. Elaine laat zichzelf achterover vallen om meteen weer rechtop te gaan zitten. ‘Ik moet nu door,’ zegt ze zacht. ‘Het is bijna over.’ De rugtas komt dichterbij Elaine toe, uit het voorvakje haalt ze een scherp voorwerp. Het lijkt op het mesje dat uit een scheerapparaat komt. De onderarm van Elaine wordt ontbloot en ze haalt de scherpe kant van het mesje tegen haar arm aan. Haar trillende vingers laten het mesje schokken op haar arm. Lichtjes komt een streepje rood bloed tevoorschijn. Elaine lacht. *Het is bijna over.*

Terwijl Elaine rode druppels creëert op haar armen, sluipt er een jongen achter haar langs de omheining. Zijn donkere silhouet verschijnt steeds als hij het licht inloopt van de douches, een eindje verderop. Stilletjes zingt Elaine het liedje dat haar moeder altijd zong wanneer ze ging slapen. Donkerrode strepen kenmerken zich nu op Elaine's armen, het gezicht was afgrijselijk. Met een grote lach op haar gezicht zette Elaine nog enkele krassen op haar arm. Het bloed veegde ze af aan haar mouw.

Het mesje dat ze gebruikt heeft om haar nagels te bewerken en het halve scheermesje ruimt Elaine op in haar tas. In plaats van dat ze aanstalten maakt om weg te gaan, stookt ze het vuur juist hoger op. Een paar stammetjes die tegen het inktzwarte meer aanlagen, branden nu rustig. Ze kijkt een keer het meer rond, maar ze ziet niemand. Ook niet het silhouet dat tegen het douchehutje staat te hangen. Elaine loopt verder van het vuur af en pakt een strandstoel die ze vergeten zijn op te ruimen.

Uit haar tas heeft Elaine een dik touw gehaald, zo'n touw waar scouts knopen mee maken. Elaine's hand reikt omhoog naar de dichtstbijzijnde dikke tak die ze kan vinden in het pikkedonker. Ze maakt met het touw een goede, stevige knoop en gaat op de strandstoel staan. Haar hoofd steekt Elaine door het gat dat ze heeft gecreëerd in het touw en ze voelt de losse draden in haar nek kriebelen. Onhandig probeert ze met haar voeten de strandstoel onder haar enkels vandaan te schoppen. Centimeter voor centimeter schuift de stoel steeds verder van haar vandaan. Elaine's hart en gedachten gaan pijlsnel. *Het is bijna over, bijna.* De voeten van Elaine doen pijn door het wegduwen van de ligstoel, maar haar schoenen zijn vrijwel hangend. Nog een laatste zetje, denkt Elaine. Met een ferme trap schopt ze de ligstoel omver. Dit is het moment waar ze op heeft gewacht, maar er

gebeurt iets heel anders. Twee sterke armen omarmen haar middel en tillen haar omhoog het touw uit. Langzaam zet het silhouet haar terug op de grond. Elaine draait zich om en schreeuwt het met een betrand gezicht uit. 'Vince!'

2: Elaine, Thuis

In een kamer waar de kleur roze de overhand heeft op blauw, ligt een meisje met haar gezicht in het kussen gedrukt. De wekker geeft aan dat het 06:18 uur is. Vogeltjes die buiten vliegen beginnen hun lied te zingen en het dorp ontwaakt. Elaine draait zich op haar rug. Haar blauwe kijkers zien een opgefleurde lamp hangen aan het plafond. Ze doet haar ogen dicht en wacht tot de tijd voorbij gaat. Elaine's wallen vullen zich op met traanvocht. Zachtjes kermt ze als ze haar vingertoppen wil voelen. *Waarom? Waarom ik? Had het nu niet over kunnen zijn?* De mensen in het huis worden wakker. Elaine hoort haar moeder over de gang voor haar slaapkamerdeur lopen en haar zusje gooit op zolder de ladekastjes dicht.

Slapjes gaat Elaine rechtop zitten en schuift een kussen achter haar langs om zacht tegen de muur te kunnen zitten. Versuft kijkt ze op haar nachtkastje. Er staat een glas en een bord voor haar klaar. Het glas brengt ze voorzichtig naar haar lippen. Haar vingertoppen worden wit van de aanraking. Moeizaam drinkt ze een paar slokken en pakt dan de bolletjes die zijn klaargelegd. Dit gaat een stuk makkelijker, denkt Elaine. Met haar tanden snijdt ze een stuk van het eten af en kauwt. Servelaatworst, dat is mijn lieveling! Nadat Elaine het eerste bolletje naar binnen heeft gespeeld, neemt ze even rust en vouwt haar handen over elkaar heen. Haar pyjama kleeft een beetje aan haar armen. Her en der komen rode strepen in haar blauwe pyjama.

Als Elaine een tijdje rustig met haar ogen dicht heeft gezeten, wordt er op de deur geklopt. Met een ruk opent Elaine haar open. 'Binnen,' zegt ze zacht. Vince opent de deur en een beetje gespannen komt hij naar binnen. 'Hoi,' zegt hij. 'Je moeder

heeft me binnengelaten.’ Elaine lacht. ‘Ik had het kunnen weten.’ Ze schuift haar benen een eindje op, zodat Vince naast haar kan komen zitten. Elaine klopt met haar handen op de plek die ze heeft vrijgemaakt. Nu pas ontdekt ze dat haar linkerarm in het verband zit. Onzeker neemt de jongen plaats op het bed. ‘Hoe gaat het met je?’ vraagt zijn kalme stem. Kalm, denkt Elaine. Waarschijnlijk gieren de zenuwen in zijn hele lijf. ‘Goed,’ antwoordt ze afwezig. ‘Weet je het zeker?’ Vince komt dichterbij haar toe. ‘Heel zeker.’

‘Als het zo goed gaat, dan kan ik wel weer weg.’ Vince maakt aanstalten om te vertrekken. ‘Nee! Hoe wist je waar ik was?’ Elaine’s ogen zijn bloeddoorlopen en ze kijkt Vince zo strak aan, dat het leek alsof ze had gebruikt. ‘Ik zag je fietsen, heel hard fietsen, alleen. Dat maakte me nieuwsgierig, dus ben ik je achternagegaan.’ Vince kijkt Elaine recht in haar pupillen. ‘Je had daar niet mogen zijn.’ ‘Niet mogen zijn?’ vraagt Vince sceptisch. ‘En jou dan dood laten gaan? No way!’ ‘Je had daar niet mogen zijn,’ zegt Elaine voorzichtig. Vervolgens draait ze haar gezicht weg. Vince benadrukt nog een keer dat ze niet dood mag. ‘Je betekent te veel voor me.’

Vince komt naast Elaine zitten en slaat haar armen om haar heen. Ze kijken elkaar een paar minuten aan, voordat Elaine zich tegen Vince nestelt. Ze luisteren naar de kinderen die buiten spelen. Na een tijdje verbreekt de jongen de stilte. ‘Wat heb je gedaan?’ Elaine kijkt hem geschokt aan, dat kan hij toch niet echt vragen hé? ‘Uhm, dat heb je toch gezien?’ ‘Misschien,’ zegt Vince rustig. ‘Ik wil het graag uit jouw mond horen.’ ‘Oh.’ Het werd weer even stil. Elaine zocht naar haar woorden en wanneer ze die gevonden had, keek ze naar beneden, naar het dekbed. ‘Met een scheermesje heb ik mijn armen kapotgemaakt,’ begint Elaine met vochtige ogen te vertellen. ‘Ik had een vuurtje gemaakt om mijn laatste eten

te kunnen opwarmen. Uhm, daarna heb ik, uhm, een touw opgehangen aan een boom. De rest weet je wel.'

Verslagen gaat Vince met zijn rug tegen het bed zitten, zodat Elaine zijn gezicht niet kan zien. Tranen vloeien. Elaine verstopt zich onder haar dekens, om het indringende geluid dat Vince nu produceert niet te hoeven horen. Een lichtje gaat boven zijn hoofd branden, haar ouders. 'Weten je ouders wat je hebt gedaan?' vraagt Vince zo nonchalant mogelijk. De deken beweegt en Elaine komt weer boven. 'Nee,' zegt ze kortaf. 'moet dat?' Vince wacht geduldig af. 'Misschien,' geeft Elaine toe. 'maar hoe?' Elaine laat zich weer vallen en sluit haar ogen. In de verte hoort ze Vince lopen naar de deur. Een tel later gaat de deur weer dicht.

Beneden kijkt Vince om zich heen. Uit de woonkamer komen geen geluiden, dus besluit hij om de deur op een kier te openen en zijn gezicht om de hoek te steken. 'Ah,' zegt Vince stil. Zijn ogen blijven steken op de computer die aan de overkant in de hoek staan. Zonder veel geluid te maken doet Vince de deur weer dicht en sluipt op zijn tenen naar de computer. Hij zet hem aan en een ratelend geluid vult nu de woonkamer. Met een zucht laat Vince zich zakken op de bureaustoel die voor de computerkast staat. 'Ik wou geen geluid maken.' Een bevende arm zorgt ervoor dat het pijltje het hele beeldscherm overschuift. Na een tijdje heeft Vince dan toch eindelijk Google Chrome opgestart en *hulp bij zelfmoord* ingetypt in de zoekbalk.

Vince draait zich om en loopt naar de koelkast om wat te eten voor hem te pakken en natuurlijk ook voor Elaine. Een stukje brood met filet americain moet het doen, denkt Vince. Uit het kastje pakt hij twee borden, twee glazen en uit het laatje een stuk papier en een pen. Vince maakt de borden op en vult de glazen

met een flinke laag cola. Hij krijgt er honger van en de schrijver van dit verhaal ook. Op het papiertje krabbelt hij snel het nummer en de naam van iemand die hulp biedt bij zelfmoord, het is een psycholoog. Met een dienblad loopt Vince de trap op en blijft dan even voor Elaine's kamerdeur staan. Vince sluit zijn ogen en gaat naar binnen. Elaine ligt opgekruld onder haar dekens, bijna tegen de muur aan. Ze slaapt nog. Vince' mond rekt zich uit tot een glimlach als hij zijn beste vriendin ziet liggen. Hij is blij dat ze er nog is. De jongen zet het dienblad neer op het bureautje en streelt met zijn handen langs Elaine's haarlijn. Hij knipoogt een keer en verlaat dan haar kamer.

Op het moment dat het geluid van de deur klinkt, schrikt Elaine wakker. Ze wrijft met het verband het slaapzand uit haar ogen en werpt een kijk op de wekker. Ze heeft bijna drie uur lopen pitten. Dan ziet ze het dienblad dat op haar bureau staat. Een lach kan ze niet meer onderdrukken. 'Wat een schat is het ook.' Met wat moeite hijst Elaine zichzelf op de rand van het bed en steekt een hand uit naar het broodje. Voorzichtig klemt ze het broodje tussen haar vingers en probeert de pijn zo goed als te vergeten. Het broodje met filet americain vindt Elaine zo lekker, dat ze de puntjes van haar vingers voorzichtig aflikt. Wanneer Elaine aan haar tweede pistoletje begint, gaat de deur open.

'Ah, je bent wakker,' zegt Vince toen 'ie binnenkwam. Met een lach kijkt Elaine naar hem, terwijl ze nog een hap neemt. Ze knikt met haar hoofd. 'Lekker geslapen?' Vince streelt nogmaals haar blonde haren. 'Ja, lekker geslapen.' Dan ziet Elaine's ogen het papiertje dat op het dienblad ligt. Ze pakt het langzaam op en leest Vince' handschrift. *Psycholoog Van Dijk - op de Dam. Bereikbaar van maandag tot vrijdag van 10 tot 16 uur. Vanaf 19:30 uur weer te bereiken.* Elaine kauwt op het stuk

brood, terwijl ze ziet dat Vince zijn telefoon pakt. ‘Nee!’ schreeuwt ze uit. ‘Ja, lieve schat. Jij moet geholpen worden.’

3: Elaine, De psycholoog

In haast verschoten kleedt Elaine zich aan. Met moeite gaat ze op bed zitten en trekt haar sokken over haar hak, dat een stuk moeilijker wordt door haar halve nagels. Elaine kijkt een keer in de spiegel die op haar kamer hangt en ziet dat haar haren eruit zien alsof ze met haar vinger in het stopcontact heeft gezeten. Snel haalt ze een kam erdoorheen en trekt de deur open. Net op tijd. Een luid gedingdond klinkt beneden door de hal. Elaine sprint in sneltreinvaart de trap af en opent de deur. ‘Ik dacht al dat je me niet meer binnen zou laten,’ zegt Vince opgelucht terwijl hij naar binnen stapt.

‘Moeten we nog niet weg?’ vraagt Elaine. ‘Nee hoor, we hebben nog wel even.’ Vince ploft op de bank neer. ‘Heb je al gegeten?’ ‘Ik heb geen honger.’ Elaine schuifelt dichterbij. Ze draagt een simpel T-shirt en een driekwartsbroek. Om haar armen draagt ze bescherming, zodat anderen de sneden niet kunnen bewonderen. ‘Wat doe je jezelf aan,’ zegt Vince zacht. Elaine zet de TV aan voor wat achtergrondgeluid. ‘Je moet wel wat drinken,’ zegt haar maatje als ze zich in de TV verdiept. ‘Je ziet er best slecht uit.’ ‘Dank je Vince,’ reageert Elaine sarcastisch. Toch staat ze op en loopt naar de keuken voor een kop thee. Een kwartier later laat Elaine de voordeur in het slot vallen en fietsen ze samen richting een oude buurtsuper. ‘De afspraak is om tien uur,’ hijgt Vince. ‘Pff,’ zucht Elaine. ‘Zijn we er al bijna?’ Vince gaat als eerste de bocht door. Keihard trapt hij op de rem. Lijn 56 raakt hen op één haar na niet. ‘Bijna poging twee,’ zegt Elaine met een lach. Vince’ ogen werden groot en zijn gezicht lijkbleek. ‘Houd op, wil je?’ Lopend steken ze de weg over en slaan uiteindelijk linksaf. Bij een wit gebouw stallen ze hun fietsen. Op een houten bord staat duidelijk

Psycholoog Van Dijk - op de Dam. Het tweetal gaat naar binnen en een zacht belletje klinkt.

Om klokslag tien uur komt er een lange man de wachtkamer ingelopen. Hij draait een paar keer een rondje voor de secretaresse en roept dan ‘Mevrouw Van der Meer’. Vince knikt Elaine bemoedigend toe. Langzaam staat ze op. ‘Succes,’ wispelt Vince haar na. De man strekt zijn hand uit die Elaine beantwoordt. ‘Maarten van Dijk-op de Dam, aangenaam. Deze kant op.’ Maarten gaat Elaine voor naar een gang die ze helemaal uitlopen. Aan het einde van de gang zit er aan de linker-en rechterkant een kamertje. Maarten opent de deur aan de linkerkant en een plaatje met zijn naam schittert. ‘Kom maar binnen.’ Elaine loopt langs hem heen het kamertje in en blijft roerloos staan. ‘Ga zitten alsjeblieft,’ zegt de psycholoog op een vriendelijke manier. Onzeker neemt Elaine plaats op één van de paarse luxestoelen die ze zelf spuuglelijk vind. Toch bekend ze dat haar psycholoog een goede smaak heeft. Maarten sluit zijn ogen en laat Elaine hetzelfde doen.

Na een minuut doet de psycholoog zijn ogen weer open en lacht. Met zachte stem vraagt hij aan Elaine waar ze aan dacht, in deze minuut. ‘Dood. Vriend. Ex. Ongelukkig. Missen,’ reageert Elaine kort. ‘Beknopt, maar goed gedaan.’ Een traan biggelt over Elaine’s wang. Het is zo moeilijk. Als een zielig hoopje zit ze in de stoel tegenover haar psycholoog. Ook al is ze samen met hem, ze voelt zich eenzaam.

‘Wat is er met je vriend gebeurd?’ vraagt Maarten. ‘Moet ik dat echt zeggen?’ ‘Dat is misschien het beste, maar ik heb nog wel een ander idee. Kom hier maar aan tafel zitten.’ De psycholoog draait zijn stoel rond en zit dan aan een hoge tafel.

Elaine neemt plaats tegenover hem. Een goede manier om tegen dingen aan te gaan kijken, is het opschrijven. Opschrijven zorgt er misschien voor dat er een last van je afvalt.' Maarten schuift een schrijfblok naar Elaine toe en laat een pen over de tafel rollen. Elaine's gezicht kijkt beteuterd, haar lippen zijn bijna één rechte lijn en in haar ogen is geen reflectie meer te zien. Snel en soepel gaat ze met de pen over het lijntjesvel heen.

'Wil je iets drinken?' vraagt dan de stem van de psycholoog ineens. Verschrikt kijkt Elaine op. 'Is er iets?' 'Ik vroeg wat je wou drinken.' 'Oh, doe maar iets.' Maarten glimlacht, zodat zijn snor er grappig uitziet. 'Dat hebben we niet.' Nu is het de beurt aan de achttienjarige om te lachen. 'Ik wil graag een beetje sap.' Maarten knikt goedkeurend en schenkt een oranje sap in een glas. 'Alsjeblieft. Ik zou graag willen dat je een slok drinkt en dat je dan je ogen weer dichtdoet.' Verbaasd drinkt Elaine een grote slok en stopt pas als Maarten dat zegt. Met een onzekere glimlach zet ze het glas terug op tafel en sluit haar ogen. De jus d'orange prikt nog na op haar tong. Een paar tellen later hoort ze papier schuiven en begint Maarten te praten.

'Op een vroege maandagmorgen stond hij voor de deur. Ryan. Zijn handen zaten verstopt in zijn zakken en zijn gezicht zag bleek. 'Wat is er?' vroeg ik. Zijn ogen spraken boekdelen, evenals zijn bloeddoorlopen ogen. Zonder zijn blik af te wenden van mij liep hij naar binnen. Hij liet zich zakken op een stoel. Ik ging op zijn schoot zitten en knuffelde hem zoveel ik kon.' Pijnlijk, zo voelde Elaine het. Een mes steekt in haar borst en draait zich daar lekker een keer om. Hoe kan de psycholoog dit zo voorlezen? Echter geeft Elaine wel toe dat Maarten het mooi had voorgelezen. Precies met de juiste tonen. Hij gaat verder. 'Onder zijn neus zat wat wit poeder dat ik er met mijn vinger vanaf veeg. Ryan zakte met zijn

hoofd achterover op de stoel en precies op dat moment kwam mijn moeder binnen. Die eerst nog lachte voordat ze zag wat er aan de hand was. Ik was snel opgestaan en was zijn gezicht gaan strelen om de pijn voor mezelf te verzachten. Ineens was het een drukte thuis. Iedereen was uit bed en de familie van Ryan stond bij ons. Een auto kwam voorgereden en een lijkzak werd om het lichaam van Ryan gedaan. Ik huilde bij het zien van zijn vertrek.’ Maarten en Elaine zaten allebei stil op hun stoel. Elaine’s blik was leeg en afwezig.

‘Kom volgende week nog maar een keertje langs. Dan hebben we een nieuwe sessie,’ zegt Maarten wanneer ze teruglopen. ‘Tot ziens.’ ‘Tot ziens,’ knikt Elaine. Vince staat vlug op wanneer hij haar bekende stem hoort. Even later komt ze de hoek om. Aan haar ogen te zien ziet Vince dat ze tranen heeft gelaten. Hij geeft Elaine haar jas aan en ze vertrekken uit de oude buurtsuper. Buiten angekommen valt Elaine in Vince’ armen. ‘Ik hoef niet meer te vragen hoe het ging.’

Die avond zit Elaine na het eten alleen op haar kamer. Ze heeft een vel papier uit het onderste van haar laasje getrokken en is nu nog op zoek naar een werkende pen. Erg moeilijk om te vinden als je al minstens een jaar geen huiswerk hebt gemaakt. Elaine vindt er nog net eentje die half werkt. Ze klinkt het dopje ervan af en begint de tekst over te schrijven die ze had bedacht.

Je hebt iemand nodig,

Stil en oprecht.

Die als het er op aankomt,

Voor je bidt en vecht.

Pas als die iemand met je lacht en grient,

Dan pas kan je zeggen,

Ik heb een vriend.

Elaine bergt het velletje met de vele hartjes en lipstiftzoenen op in een kastje en duikt het bed in. Ze wacht nog een paar tellen en knipt dan haar lichtje uit.

4: Elaine, Het bankje

Het is rustig in de straat waar Elaine woont. Het meisje met de psychische problemen heeft haar leven een beetje verwaarloosd, en dat voor de liefde. Haar vriend Ryan heeft zelfmoord gepleegd door een overdosis drugs te nemen, te verschijnen voor de deur van Elaine's huis en op de stoel te sterven. Een hoop paniek voor een vroege ochtend. Momenteel fietst het-bijna-doodmeisje de straat door op weg naar het park. Het is rond acht uur in de ochtend en Elaine heeft bijna de hele nacht wakker gelegen. Ze kon de slaap niet vatten. Ze trapt en trapt nog even door en houdt dan op de rode wegbewijzing *centrum* aan. Na ongeveer tien minuten doortrappen en een aantal liter zweet te hebben afgestoten, komt Elaine aan bij het oude stadspark. Ze parkeert haar fiets in de simpele stalling en loopt over het grindpad. Elaine lacht.

Iemand met een witte stoppelbaard, een halfmond brilletje en een wandelstok tuurt in de verte naar de zon die langzaam omhoog rijst. Hij kijkt geamuseerd op als Elaine naast hem op het bankje komt zitten. 'Morgen,' zegt Elaine dromerig. 'Goeiemorgen,' zegt de man met een lach. 'U bent ook vroeg op stap.' Het antwoord van Elaine komt een paar seconden later. 'Ja, ik weet het. Ik kon niet meer slapen.' 'Zorgen, mijn kind?' vraagt de oude heer. Elaine kijkt naar rechts en staart in de diepblauwe ogen van de man. 'Een beetje,' bekent Elaine. 'maar ik wil u daarmee niet belasten,' zegt ze snel. De man kijkt haar over het brilletje aan. 'Each morning we are born again. What we do today is what we matters most.' De man glimlacht. 'Denk daar maar even over na. Een fijne dag verder.' Als een oud scharnier staat de man op en loopt in de richting van de horizon. Elaine kijkt hem bewonderd na. Toch voelt ze zich een beetje vreemd, maar ze weet niet

precies of dat kwam doordat de meneer zo goed Engels spreekt of door iets anders.

Twee handen omklemmen zich om de schouders van Elaine. ‘Vince!’ roept Elaine geschrokken. Met een grote grijns om zijn mond loopt Vince om het bankje heen. ‘Had ik je toch even mooi te pakken, hé?’ zegt hij op het moment dat zijn billen het bankje raken. ‘Heel grappig,’ zegt Elaine sarcastisch. ‘Ik lig in een deuk, zie je het?’ Vince kan het niet laten om een lach te onderdrukken. ‘Stiekem vind je het wel leuk.’ Elaine kijkt Vince aan op een manier dat alleen zijn kan. ‘Hoe gaat het met je?’ vraagt Vince oprecht geïnteresseerd. De lichtjes in Elaine’s ogen doven meteen bij het horen van deze vraag. ‘Prima,’ zegt ze gedecideerd. ‘Ik had best een goede ochtend totdat één of andere grapjas zo nodig mijn schouders moest verbrijzelen.’ Ze haalt een blonde haar uit haar mondhoek. ‘Sorry, het was niet zo bedoelt Elaine, maar je zat er wel erg leuk voor.’ Vince knipoogt een keer.

In de supermarkt is een actie uitgebroken om met zo veel mogelijk mensen naar binnen te gaan. Tenminste, daar leek het op. Winkelwagentjes botsen veelvuldig tegen de mensen op en ook een aantal honden die met hun baasjes waren meegekomen hadden hun staarten laten zakken. Elaine en Vince komen bij de meter aan waar de pinda’s en andere nootjes in bakjes staan. ‘Wat een drukte,’ zegt Elaine. ‘Zeg dat wel,’ bevestigt Vince. Ze staan voor het schap te wachten tot één van hen een ingeving krijgt. ‘Mag ik een doosje suikerpinda’s?’ klinkt er een stem achter hen. Een lach verschijnt op het gezicht van Vince. Hij geeft het doosje uit het schap aan de vrouw, die vervolgens tussen een ander schap verdwijnt. ‘Suikerpinda’s?’ vraagt Vince aansluitend aan Elaine. Ze knikt. ‘Lekker

hoor.’ Nadat de suikerpinda’s en nog wat andere dingen in het mandje zijn beland en ze afgerekend hebben, kunnen ze eindelijk naar buiten.

Het gras wordt steeds droger en droger en de zon is hoger gaan staan. Elaine voelt de grassprietten langs haar benen prikken. Vince loopt naast haar en ze begeven zich naar een deel van het veld dat is afgebakend met hoge bomen. Slingerend volgen ze een pad van eerdere voetsporen. Het supermarktmandje plant Elaine in het gras en ploft er naast. Vince volgt haar. Elaine’s witte huid wordt langzaam een tintje bruiner toen ze in het gras gingen liggen. ‘Die psychiater was best aardig,’ zegt Elaine ineens. ‘Ja, dat denk ik ook wel.’ ‘En een goede smaak, behalve dan die lelijke paarse stoelen.’ Vince lacht. ‘Daar gaat onze stylekoningin.’ ‘Houd op joh,’ lacht Elaine. Elaine frunnikt in haar achterzakken en haalt er slordig een papiertje uit. Ze vouwt het open en leest het nog een keer zorgvuldig door. Alsof ze bang is om het verkeerd te hebben opgeschreven. Uiteindelijk knijpt Elaine haar ogen dicht en geeft het papiertje aan Vince. Gretig pakt hij het aan en begint te lezen.

Lieve Ryan,

Je ging en liet me achter, heel alleen. Ik hoop dat je niet hebt gezien dat ik er een einde aan heb willen maken. Hiervoor ben ik naar de psychiater geweest. Het is een hele vriendelijke man die me een goede tip heeft gegeven: schrijf op wat je denkt en voelt. Schat, ik wil dat je weet dat ik elke dag aan je denk en de pijn bij mij door merg en been gaat. Nog elke dag denk ik aan je lieve lach en je zachte handen. Vaarwel lieve Ryan.

Vele kusjes,

Elaine

Vince kijkt van het papier op naar Elaine, maar die heeft haar ogen gesloten en wacht in spanning af. Vince ziet Elaine's gezicht betrekken wanneer hij doorheeft dat er nog een pagina achterzit. Hij wisselt de pagina's om en leest verder.

Vince,

Voor jou schrijf ik deze brief. Want ik vind je nog steeds heel lief. Je brengt elke morgen een nieuwe dag in mijn leven en daar ben ik je dankbaar voor. Ik houd het kort en krachtig, maar ik wil dat je weet dat je heel veel voor me betekend. Je bent echt een topgozer en mijn beste vriend.

Liefs, Elaine

Een kleine traan druppelt uit Vince' ooghoek. De brief voor Ryan legt hij op Elaine's buik en de andere stopt hij in zijn eigen zak. Hij laat zijn hoofd zakken op het gras en sluit ook zijn ogen. Elaine voelt op haar buik de brief liggen en bergt het terug op. Ze hijst zich overeind en schermt haar ogen af terwijl ze ze langzaam open doet. Ze ziet Vince snurkend naast hem liggen.

'Een fijne dag verder,' hoort Elaine een bekende stem zeggen wanneer ze wakker wordt. Haar hoofd torent omhoog om te kijken wie ze heeft gehoord. Naast haar ligt Vince breed grijnzend te lachen. 'Wat?' 'Het is een hele vriendelijke man hoor,' bijt Vince haar toe. Snel kijkt Elaine om zich heen om te kijken wie hij bedoelt. Bij het bankje een meter of zeventig verder ziet ze een man met witte stoppels en een wandelstok zitten. Elaine sprint naar hem toe. Wanneer ze hijgend bij de man aankomt, lacht hij vriendelijk. 'Ik wist dat je terug zou komen.'

5: Elaine, Een nieuwe sessie

‘Heb je iets aan de opdracht kunnen doen?’ vraagt de psychiater. Elaine zit opnieuw in de paarse stoel, die ze zo verschrikkelijk lelijk vindt. Ze schuifelt voorzichtig met haar voeten. ‘Nee, eerlijk gezegd niet meneer,’ zegt ze en wikkelt haar vinger om een blonde lok. ‘Dat is zeer spijtig,’ zegt Maarten, maar vrijwel direct vervolgt hij ‘maar jij moet willen. Anders kan ik niks doen.’ Maarten vouwt zijn handen in elkaar. ‘Ik – ik heb een brief geschreven. Aan Ryan,’ zegt Elaine met een lichte trilling in haar stem. ‘Een brief?’ herhaalt de psychiater verward. ‘Dat is beter dan niets.’ Tot Elaine’s opluchting ziet ze dat hij lacht. ‘Heb je de brief bij je?’ ‘Uhm.’ Elaine frutselt wat in haar zakken en haalt er dan een envelop uit. Ze geeft hem in de hand van meneer Van Dijk-op de Dam. Hij bekijkt het zorgvuldig en opent het met grote zorg.

Maarten’s ogen flitsen over het opgevouwen document heen. Een paar keer schiet zijn iris in de richting van Elaine. Elaine zelf wordt er een beetje zenuwachtig van. Dan staat de psycholoog op ‘Zou je aan de tafel willen gaan zitten?’ Elaine knikte. Nu stond ze zelf ook op en nam plaats aan de huisraad waar ze vorige week ook had gezeten.

‘Een hele mooie stap om zo’n brief te maken voor een overleden vriend,’ zegt Maarten en geeft de brief terug aan de jonge vrouw. ‘Heel knap. Heb je er iets aan gehad?’ Opnieuw knikt Elaine. ‘Heel veel, maar ik krijg R-ryan er niet mee terug.’ ‘Dat klopt.’ Opeens schittert er een lichtje in het oog van de psychiater. ‘Kun je mij vertellen wat je op dit moment voelt?’ Elaine denkt diep na. Het duurt bijna 120 seconden totdat ze haar mond open doet en vertelt. ‘Ik voel me somber, op

het moment heb ik weinig vrienden om iets leuks mee te maken, uh, ook slaap ik veel en uh, ik ben erg ongeconcentreerd.’ De psychiater knikt een paar keer en schrijft in hanenpoten wat op in zijn kladboekje. Vriendelijk kijkt hij Elaine aan en vouwt zijn armen over elkaar. ‘Speel je vaak bord spelletjes?’ Het meisje is overdonderd van de vraag en zegt hikkelend dat ze vroeger graag bord spelletjes speelde. ‘Goed om te weten,’ zegt Maarten blij. Zijn stoel rolt bijna als vanzelf naar een kast in de hoek van de kamer.

‘Pom-pom,’ zegt Elaine met een lach. ‘Eraf,’ zegt de psychiater. ‘Ah, flauw hoor,’ reageert Elaine. ‘Ik was bijna in mijn eigen straatje.’ ‘Dan moet je eerst zes dobbelen,’ zegt Maarten met een lach rond zijn mond. Elaine dobbelt. ‘Ha, een zes!’ schreeuwt ze door bijna de hele praktijk. Elaine dobbelt voor de tweede keer. ‘Zes.’ Elaine zet haar pionnetje zes stapjes opzij en laat de dobbelsteen nog een keer over de tafel draaien. Glunderend als een klein kind zit ze tegenover Maarten en zegt ‘zes’. ‘Nou is het wel weer genoeg geweest hoor,’ zegt de psychiater geïrriteerd. Voor een laatste keer zit Elaine aan de dobbelstenen. ‘Vier.’ ‘He he, eindelijk.’ ‘Maar ik zit wel in mijn straatje hoor, meneer.’ Elaine’s blauwe ogen puilen bijna uit. Ze heeft het spelletje gewonnen. ‘Mens erger je toch niet,’ grapt Elaine. Ze ziet haar psychiater glimlachen.

Nadat het spel was opgeruimd, had Maarten zijn kladblok gepakt en was gaan schrijven. Nieuwsgierig keek Elaine naar hem. Met een verwrongen glimlach draaide hij zijn kladblok om en liet Elaine lezen. In hanenpoten stonden er een aantal woorden gekrabbeld. Het bijna-dood-meisje schoof haar stoel naar voren en begon te lezen. ‘Eet gezond. Sport. Maak een wandeling. Blijf sociaal. Zoek afleiding.’ ‘Precies. Dat is wat jij nodig hebt, Elaine. Je moet leven.’ De psychiater haalt zijn kladblok weer naar hem toe en vervolgt ‘Volgende week hebben we een

nieuwe afspraak. Ik wil graag dat je een overzicht maakt van alle leuke dingen die je de afgelopen week hebt meegemaakt.’ Maarten kijkt zelfbewust Elaine aan.

Haar ogen worden groot. Dat kan toch niet?

Elaine staart stilletje naar het gezicht van haar psychiater. Leuk? Wat moet ze zich daarbij voorstellen? Haar vriendinnen heeft ze in tijden al niet meer gesproken en Vince ziet ze nu zo ongeveer elke dag. De schat. ‘Wat moet ik doen?’ vraagt ze overdonderd. Helemaal van de landkaart afgeslagen wacht ze op antwoord. ‘Wat ik heb opgeschreven, dat kun je als leidraad gebruiken. Dat gaat je lukken Elaine.’ Ze gaven elkaar een hand bij de deur. Maarten liet zijn cliënt uit en verdween vervolgens in zijn kamer. Uiteindelijk verliet Elaine verslagen het pand en bleef een tijdje roerloos staan.

Het lijkt wel een uur later voordat Elaine thuiskwam. ‘Waar kom je vandaag lieve schat? Je ziet er niet uit. Gaat het wel goed met je?’ De moeder van Elaine staat met een vaatdoek in de hand de kopjes af te drogen. Elaine stapt de drempel over en barst in huilen uit. ‘M-mam, ik kan niet meer.’ Ze stort zich op de bank, terwijl de tranen blijven vloeien. Haar moeder poot zichzelf op de bank aan haar voeten. ‘Het komt allemaal goed,’ zegt ze en streelt Elaine’s haren.

6: Elaine, Terugkeer

‘Alle leuke dingen van deze week.’ Wat moet ik hierbij opschrijven? Denkt Elaine. Ze trekt een klein notitieblokje over haar bureau naar haar toe en zet een aantal stipjes op de eerste lijn. Dan laat ze haar pen vallen en luistert naar de muziek die begint te spelen. Elaine neuriet zachtjes mee en dan valt de deur uit het slot. ‘Wat is er meisje?’ Haar moeder staat in de deuropening te kijken. ‘Ik heb van de psycholoog een opdracht gekregen. De hele week moet ik bijhouden welke leuke dingen ik heb gedaan.’ De moeder van het meisje knikt goedkeurend. ‘Word je van deze muziek vrolijk?’ vraagt haar moeder vastberaden. ‘Ja,’ zegt Elaine langzaam. ‘Anders zou ik het niet luisteren toch?’ Haar moeder lacht. ‘Kun je *leuke muziek* niet opschrijven?’ Elaine dacht na en liet haar tanden zien. ‘Ja, ja, die komt erin.’ Ze klikte met haar pen en schreef *muziek* op. ‘Dankje mam.’ Elaine trakteerde haar moeder op een gulle lach.

In de gang kijkt Elaine rond. Tegelijkertijd trekt ze haar jas aan en checkt ze of ze alles bij zich heeft. ‘Portemonnee? Geld? OV-kaart?’ ‘Ja, mama. Ik heb alles bij me.’ ‘Veel plezier dan.’ Elaine drukt een kus op de wang en verdwijnt door de tuindeur naar buiten. Haar fiets staat al klaar. Even later gaat ze in noodvaart de brug over naar het andere deel van het dorp. Met piepende banden stopt haar fiets voor een stoplicht. Net op tijd, een auto reed door het oranje licht heen. Elaine stapt weer op en vervolgt haar weg. Bij haar oude basisschool slaat ze rechtsaf. In de verte ziet ze Vince al op de stoep staan. Hij zwaait. ‘Hee hee,’ zegt Vince. Elaine stapt af en gaat een dikke knuffel tegemoet. ‘Goedemiddag.’ ‘Zullen we maar meteen gaan?’ vraagt Vince. ‘Als jij dat graag wilt,’ zegt Elaine vrolijk. Na een aantal minuten fietsen komt de brug weer in

zicht. Ze staken samen over en fietsen het dorp uit. ‘Heb je al gehoord wat er bij het meer is gebeurd?’ vraagt Vince zich af. ‘Nee,’ zegt Elaine langzaam. ‘Maar wil ik het wel weten?’ ‘Ik denk dat je het met liefde wilt weten. Er is iemand dood gevonden. Een man, van ongeveer vijftig.’ Elaine stopt meteen met trappen. De fiets mindert vaart over het donkere fietspad. ‘O-overleden?’ krijgt ze er met moeite uit. ‘Overleden,’ herhaalt Vince.

Precies op dezelfde manier als de beruchte avond fietst Elaine richting de plek. Het enige verschil is dat Vince nu naast haar fietst. Ze volgen het fietspad dat nu om een meer gaat waar het water zo blauw van is, dat je er meteen een duik in zou willen nemen. Abrupt stopt Elaine en stapt van haar fiets af. Vince volgt haar voorbeeld. Samen lopen ze zwijgend naar de zijkant van het toiletgebouwtje en plaatsen hun fiets tegen de muur aan. Vince lacht naar Elaine. Hij steekt haar hand uit. Tot zijn eigen verbazing grijnst Elaine naar hem en pakt zijn hand vast. Samen lopen ze om het meer heen.

‘Hier was het.’ Elaine bukt zich om op de strandstoel te gaan liggen, maar Vince trekt haar rigoureuus weer omhoog. ‘Wat doe je nou?’ ‘Niet op gaan zitten. Kijk maar.’ Vince laat zich op zijn knieën zakken en gaat voor de strandstoel liggen. ‘Wat is dit?’ vraagt hij. ‘Gewoon een beetje rood spul. Het is vast een aardbeienshake of zo. Laat me nou gewoon even zitten,’ zegt Elaine wilskrachtig. ‘Elaine, nee. Dit is écht geen aardbeienshake. Het is bloed.’ Vince had het nauwelijks gezegd of een man in een strak pak stond achter de tieners. ‘Wat mot dat hier?!’ zegt de man half vragend, half schreeuwend. Elaine schiet een halve meter de lucht in en het hoofd van Vince bonkt tegen de stoel aan. ‘Bloed,’ zegt hij zacht. ‘Wat zei je?’ vraagt de man dwingend. ‘Bloed,’ herhaalt Vince luider. Hij krabbelt overeind en keek de man aan. Het is een politieagent. Vrij klein en mager

met een kale plek op zijn hoofd. Een straaltje rood vocht verspreid zich over Vince' zijn kruin.

'Weten jullie wat er zich daar heeft afgespeeld?' vraagt de man nu vriendelijker. Hij gebaart met zijn hand na een plek achter hem. De locatie is afgezet met een aantal afgeschermdde veiligheidshekken. Elaine schudt haar hoofd, maar Vince niet. 'Er is een man dood gevonden.' 'Inderdaad jongeman. Wat doen jullie dan op deze middag op zo'n onzure plek?' 'Mijn vriendin en ik willen graag in het meer gaan zwemmen.' De gedachten van Elaine gingen op topsnelheid. Noemt Vince mij nou net zijn vriendin? Een aantal miniseconden is Elaine in gedachten verward. Vince voert nu het woord. Zijn stem dringt langzaam haar oren binnen. 'Wij zouden graag onze middag willen vullen met een lekkere duik in het meer. Als u dat niet erg vindt?' Gespannen kijkt Vince de agent aan. Een luid rumoer klinkt achter Vince en Elaine op. De agent kijkt langs ze heen en ziet een groep van ongeveer twintig kinderen hun fietsen laten vallen en naar het meer rennen. De blik van de agent flitst een keer op het tweetal en snelt zijn pas naar de groep tieners, waarvan een deel al in het water ligt.

'Dus toch iemand dood gevonden,' zegt Vince nieuwsgierig. 'Nou en?' reageert Elaine kattig. 'Het gaat nu om mij, niet om hem.' Vince lacht haar lief toe. 'Je hebt gelijk. Zullen we een stukje verder wandelen?' Elaine knikt. 'Die kant op.' Ze laten de stoel achter hen, lopen de agent achterna en ziet dat hij druk bezig is om iedereen het water uit te krijgen. Zijn uniform is al voor de helft nat. Elaine lacht. Het zand knispert tussen hun voeten en de slippers die ze dragen. Voor het eerst sinds het consult met haar psychiater is ze blij. Ze voelt zich verlost. Of komt dat door deze plek? Ze kan het niet zeggen. Elaine kijkt Vince aan en zoekt zijn hand. Met hun handen in elkaar verstrengeld lopen ze in een cirkel om het meer. Vanaf

deze kant is het water afgeschermd door de bomen en struiken. Wat zorgt voor een hoop privacy.

‘Het water in?’ vraagt Vince sarcastisch. ‘Graag,’ reageert Elaine echter enthousiast. Ze rolt haar broekspijpen op en rent het meer in. Haar blonde haren wapperen achter haar aan. Dan draait ze zich om. ‘Waar blijf je nou?’ Vince komt gehaast het water in gehuppeld.

Die avond licht Elaine voor pampus op de bank. Het notitieboekje rust op haar borst, dat zachtjes op en neer gaat. ‘Ze ziet er goed uit vandaag,’ fluistert de vader van Elaine tegen zijn vrouw. ‘Klopt. Ze is met Vince naar het meer geweest. Dat zal vast hebben geholpen.’ ‘Dat denk ik,’ antwoordt Xander. ‘Het is ook zo warm vandaag.’ Langzaam krullen Elaine’s mondhoeken omhoog. Ze moesten eens weten, denkt ze.
